

ข้อบกพร่องของการใช้ภาษาเขียนตอบอัตนัยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Errors of the Subjective Writing Language of Thai Major Students at

Ramkhamhaeng University

ณัฐวรรณ ชั่งใจ¹

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อบกพร่องของการใช้ภาษาเขียนตอบอัตนัยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยเก็บรวบรวมข้อมูลมาจากการเขียนตอบอัตนัยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2555- 2557 ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย มีข้อบกพร่องในการใช้ภาษาจำแนกเป็น 3 ด้านได้แก่ ด้านการใช้คำ ด้านการใช้ประโยค และด้านการใช้รูปแบบการเขียน

ด้านการใช้คำ ประกอบด้วย การใช้คำไม่ตรงตามหลักไวยากรณ์ การใช้ภาษาไม่เหมาะสม การใช้ภาษาไม่กระชับ และการใช้ภาษาไม่สละสลวย ด้านการใช้ประโยค ประกอบด้วย การใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ การใช้ประโยคที่เป็นสำนวนต่างประเทศ และการผูกประโยคที่ใช้คำซ้ำอยู่ใกล้ชิดกัน ส่วนด้านการใช้รูปแบบการเขียน พบข้อบกพร่องการเว้นวรรคตอนผิด และการใช้เครื่องหมายผิด

นอกจากนี้รูปแบบการใช้ภาษาเขียนตอบอัตนัยยังมีแนวโน้มขึ้นอยู่กับการต้องการของนักศึกษา โดยเฉพาะการเว้นวรรคตอนซึ่งแบ่งวรรคออกเป็นคำ การใช้เครื่องหมายดอกจันและลูกศร รวมไปถึงการรับอิทธิพลภาษาเน็ตซึ่งเป็นภาษาเฉพาะกลุ่มเข้ามาใช้ในการเขียนมากขึ้น

คำสำคัญ: ข้อบกพร่องของการใช้ภาษา, ภาษาเขียนตอบอัตนัย, นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย

Abstract

The purpose of this research is to study the errors in written language produced in subjective writing tests by Thai-major students at Ramkhamhaeng University. The data were collected from written responses produced for subjective writing tests by students majoring

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

in Thai from Academic Year 2012 – Academic Year 2014. The results revealed three types of language use errors: word usage, sentence usage, and writing mechanic usage.

Errors in word usage was found several types: word use that deviates from the principles of Thai language usage, inappropriate use of language, unclear use of language, and inelegant use of language. As for sentence usage, types of errors can be identified: the use of incomplete sentences, the use of sentences that, in fact, are expressions in other languages, the use of meandering sentences, and the combination of sentences that contain the same words appearing too closely to each other, And the types of errors in the use of writing mechanics are found, for example: wrong spacing and the incorrect use of punctuation.

Moreover, it was found that students tended to produce written language in their own individual style to answer questions in subjective writing tests, especially in the use of spacing which was often found to be at the word level, the use of asterisks and arrows, and the use of the spoken language influenced by the chat language belonging to a specific group of people.

Keywords : Errors of Language, the Subjective Writing Language, Thai Major Students

1. บทนำ

งานเขียนตอบอัตนัย เป็นเอกสารที่ใช้ภาษาเขียนเป็นเครื่องมือในการสื่อสารความคิดของผู้ส่งสาร (ผู้เขียน) ที่มีไปยังผู้รับสาร (ผู้อ่าน) ให้เข้าใจตรงตามวัตถุประสงค์ ดังนั้นผู้ส่งสารควรเลือกใช้ภาษาเขียนที่เหมาะสม โดยภาษาเขียนที่ดีควรมีลักษณะการใช้ภาษาที่ชัดเจน ไม่กำกวม มีความถูกต้องตามระเบียบของการใช้ภาษา มีความกระชับ และมีความสละสลวย (ดวงใจ ไทยอุบุญ, 2556, หน้า 15-17) รวมทั้งภาษาที่ใช้เขียนควรมีความเป็นทางการ ดังที่ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2550, หน้า 179) อธิบายว่า “อันที่จริง ภาษาพูดกับภาษาเขียน อาจมีลักษณะคล้ายกับภาษาไม่เป็นทางการกับภาษาทางการ นั่นเอง” นอกจากนี้หากงานเขียนนั้นปรากฏข้อบกพร่องในการใช้ภาษาย่อมเป็นผลให้เกิดความเข้าใจทางความหมายที่ไม่ตรงกันระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านได้ รวมไปถึงความรู้สึกเบื่อหน่ายต่องานเขียนของผู้อ่าน (เสาวณีย์ สิกขบัณฑิต, 2534, หน้า 21) รวมถึงหากงานเขียนนั้นไม่ใช้ภาษาที่กระชับ และสละสลวยด้วย

ผลการสังเกตจากการตรวจสอบข้อสอบอัตนัยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยในกระบวนวิชาที่ผู้วิจัยรับผิดชอบตั้งแต่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จนถึงปีการศึกษา 2557 พบ

ลักษณะการใช้ภาษาในปัจจุบันของนักศึกษาที่ไม่ตรงตามหลักเกณฑ์การใช้ภาษาเขียน ดังตัวอย่างข้อความว่า

“...เพราะวรรณกรรมหรือกลอนในสมัยเก่าผู้แต่งมักจะแต่งอิงค์ความจริงในเชิงนำ เรื่องราวผู้แต่งเองมาประยุกต์สั่งสอนบอกกล่าวเป็นแง่คิด...” (พ.พ., THA 4102: ภาคฤดูร้อน/ 2556) (VKB 402)

ข้อความข้างต้นพบข้อบกพร่องในการใช้ภาษาหลายลักษณะได้แก่ (1) การเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องในคำว่า อิงค์ (2) การใช้ภาษาพูดปนในภาษาเขียนด้วยการใช้คำว่า “เอง” (3) การใช้คำฟุ่มเฟือยในคำว่า “สั่งสอนบอกกล่าว” และ (4) การไม่แบ่งวรรคตอนระหว่างประโยค ซึ่งน่าสนใจว่า ลักษณะของการใช้ภาษาที่ไม่ตรงตามหลักการเขียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี รูปแบบใดบ้าง เหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาลักษณะข้อบกพร่องที่ปรากฏในการเขียนตอบอัตนัยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง

นอกจากการเขียนตอบอัตนัยที่มีข้อบกพร่องของการใช้ภาษาของนักศึกษาแล้ว ยังพบงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการใช้ภาษา เช่น งานวิจัยของไชศิริ ปรามิข ณ อรุชยา (2519) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2515 และ 2516”, งานวิจัยของ สุวรรณมา เกรียงไกรเพ็ชรและคณะ (2523) ศึกษาวิจัยเรื่อง “สมรรถภาพในการใช้ภาษาไทยขั้นต่าง ๆ ของคนไทยโครงการปี 1: ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย: รายงานวิจัย” และงานวิจัยของภณิดา จิตนุกูล (2551) ศึกษาวิจัยเรื่อง “ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ปีการศึกษา 2550”

การศึกษาวินิจฉัยดังกล่าวเป็นการศึกษาเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการใช้ภาษาทั้งในด้านการใช้คำและประโยค โดยผู้วิจัยพบข้อสังเกตว่า งานวิจัยต่าง ๆ ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งคือนักศึกษาของมหาวิทยาลัยที่มีระบบการเรียนการสอนแบบเข้าชั้นเรียน แต่ไม่พบการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการใช้ภาษากับนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีระบบการเรียนการสอนแบบตลาดวิชา โดยไม่กำหนดการเข้าชั้นเรียนอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง เหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเกี่ยวกับลักษณะข้อบกพร่องของการใช้ภาษาในการเขียนตอบอัตนัยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหงทั้งในด้านการใช้คำ ด้านการใช้ประโยคและด้านการใช้รูปแบบการเขียน ทั้งนี้เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

2. ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย

2.1 งานวิจัยนี้ศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของนักศึกษาซึ่งถือเป็นการแสดงข้อมูลในเชิงลบ ดังนั้นจึงไม่ระบุชื่อ-นามสกุล รหัสประจำตัว และตำแหน่งที่นั่งสอบของนักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างข้อมูลทั้งในส่วนเนื้อหาและบรรณานุกรม เพื่อรักษาเกียรติภูมิแห่งศักดิ์ศรีของนักศึกษาอันถือเป็นจรรยาบรรณของการวิจัย เหตุนี้จึงกำหนดรูปแบบการระบุแหล่งที่มาของข้อมูลคือ (ตัวอักษรย่อของชื่อ นามสกุล, รหัสวิชา: ภาคเรียน/ ปีการศึกษาที่สอบ) (ห้องสอบ) เช่น (ก.อ., THA 4102: ภาคเรียน 2/ 2557) (VKB 402)

2.2 กำหนดใช้สัญลักษณ์ ๐ แทนการไม่ปรากฏข้อมูล รวมทั้งกำหนดใช้คำเรียกชื่อห้องสอบได้แก่ VKB คือ อาคารเวียงคำ, VPB คือ อาคารเวียงฟ้า, SBB คือ อาคารศิลาบาตร และ NMB คือ อาคารนพมาศ

3. ขอบเขตของการวิจัย

3.1 งานวิจัยนี้เก็บรวบรวมข้อมูลที่มีลักษณะการเขียนเป็นข้อความเท่านั้น เนื่องจากทำให้ทราบบริบททางความหมายของผู้เขียนได้อย่างชัดเจน โดยเอกสาร 1 ชิ้นงานเท่ากับนักศึกษา 1 คน

3.2 ตัวอย่างข้อความในเนื้อหาของงานวิจัยนี้จะระบุอักษรวิธี เครื่องหมาย การแบ่งวรรคตอน ตรงตามรูปแบบของต้นฉบับทุกประการ

4. วิธีดำเนินการวิจัย

4.1 สํารวจและสืบค้นเอกสารวิจัย โดยกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

4.1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ งานเขียนตอบข้อสอบอัตนัยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยรามคำแหง ตั้งแต่ปีการศึกษา 2555–2557 จำนวน 3 กระบวนการที่ผู้วิจัยเป็นผู้รับผิดชอบในการสอน ได้แก่ THA 3205 (TH 336) วรรณกรรมการแสดง, THA 4101 (LI 433) วรรณกรรมของภาษาไทย และ THA 4102 (LI 434) ภาษาไทยเพื่อศิลปะการสื่อสาร จำนวนทั้งสิ้น 1,475 ชิ้น

4.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย คือ งานเขียนตอบข้อสอบอัตนัยที่มีลักษณะการเขียนเป็นข้อความ จำนวน 1,374 ชิ้น โดยใช้วิธีการเลือกสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงเพื่อคัดเลือกเอกสารในการศึกษาวิเคราะห์ ดังที่ปรากฏในตารางที่ 1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงจำนวนเอกสารที่ใช้การศึกษา

ปีการศึกษา	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
ปีการศึกษา 2555	420	409
ปีการศึกษา 2556	558	506
ปีการศึกษา 2557	497	459
รวม	1,475	1,374

ตารางที่ 1 สรุปได้ว่า เอกสารที่ใช้ในการศึกษาวิจัยมีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 1,475 ชิ้น คัดเลือกนำมาใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,374 ชิ้น จำแนกออกเป็นปีการศึกษาได้แก่ ปีการศึกษา 2555 มีประชากรจำนวน 420 ชิ้น นำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 409 ชิ้น, ปีการศึกษา 2556 มีประชากรจำนวน 558 ชิ้น นำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 506 ชิ้น และปีการศึกษา 2557 มีประชากรจำนวน 497 ชิ้น นำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 459 ชิ้น

4.2 เก็บรวบรวมข้อมูลข้อความที่ปรากฏข้อบกพร่องจากเอกสารที่ใช้ในการศึกษา ซึ่งกำหนดแนวทางดังต่อไปนี้

4.2.1 เก็บรวบรวมข้อความที่ปรากฏข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของแต่ละชิ้นงาน จำแนกข้อมูลออกเป็นประเภทหรือลักษณะ โดยจะเก็บข้อมูลประเภทละ 1 ข้อความเท่านั้น

4.2.2 บันทึกข้อมูลลงในฐานข้อมูล ซึ่งจำแนกข้อมูลแบ่งเป็นปีการศึกษา ภาควิชาและรายบุคคล โดยข้อมูลในแต่ละปีการศึกษาจะแบ่งเป็นภาควิชา และจำแนกข้อมูลเป็นประเภทหรือลักษณะข้อบกพร่องของการใช้ภาษา ส่วนข้อมูลที่ปรากฏข้อบกพร่องจำแนกออกเป็นรายบุคคลและระบุนวามถี่ของข้อความที่พบข้อบกพร่องของการใช้ภาษา

4.3. คัดเลือกข้อความเพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยโดยใช้เกณฑ์การปรากฏซ้ำของข้อความ การคัดเลือกข้อความจำแนกข้อมูลออกเป็นประเภทหรือลักษณะ ซึ่งต้องปรากฏซ้ำรูปแบบอย่างน้อย 2 ข้อความจากจำนวนของข้อความทั้งหมดตั้งแต่ปีการศึกษา 2555-2557 ในแต่ละรูปแบบ

4.4 วิเคราะห์ข้อมูลข้อบกพร่องของการใช้ภาษาเขียนตอบอัตโนมัติ โดยใช้กรอบการวิเคราะห์จำแนกเป็น 2 แนวทางได้แก่ แนวทางที่หนึ่งคือ กรอบการวิเคราะห์เกี่ยวกับหลักการ ใช้ภาษา โดยผู้วิจัยใช้กรอบการวิเคราะห์ของบุปผา บุญทิพย์ (2547) สิริวรรณ นันทจันทุล (2549) และดวงใจ ไทยอุบุญ (2556) เกี่ยวกับหลักการใช้คำและประโยคในภาษาเขียน อีกทั้งใช้กรอบการวิเคราะห์ของพระยาอุปทิศศิลปสาร (2541) เกี่ยวกับชนิดของคำและประโยค

รวมทั้งใช้กรอบการวิเคราะห์ของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2541) และราชบัณฑิตยสถาน (2551) ในการพิจารณารูปแบบการเขียน ส่วนแนวทางที่สองคือ กรอบการวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อบกพร่องในการใช้คำและประโยค ซึ่งผู้วิจัยใช้กรอบการวิเคราะห์ของไขสิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2519) และสุวรรณ เกรียงไกรเพ็ชรและคณะ (2523)

4.5 นำผลการวิเคราะห์จำแนกออกเป็นประเภทและจัดหมวดหมู่ข้อบกพร่อง นับความถี่และคิดค่าร้อยละ พร้อมเรียบเรียงผลแบบพรรณนาวิเคราะห์

5. ผลการวิจัย

ลักษณะการใช้ภาษาเขียนตอบอัตนัยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยรามคำแหง ตั้งแต่ปีการศึกษา 2555-2557 พบข้อบกพร่องของการใช้ภาษาจำนวนทั้งสิ้น 2,424 ข้อความ ดังที่ปรากฏในตารางที่ 2 ต่อไปนี้

ตารางที่ 2 สรุปจำนวนร้อยละของข้อความที่ปรากฏข้อบกพร่องของการใช้ภาษา

ประเภท	จำนวนข้อความ	ร้อยละ
1. ด้านการใช้คำ	1,537	63.41
2. ด้านการใช้ประโยค	143	5.90
3. ด้านการใช้รูปแบบการเขียน	744	30.69
รวม	2,424	100

ลักษณะข้อบกพร่องของการใช้ภาษาเขียนตอบอัตนัยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกเป็น 3 ด้านได้แก่ (1) ด้านการใช้คำ (2) ด้านการใช้ประโยค และ (3) ด้านการใช้รูปแบบการเขียน ดังนี้

1. ด้านการใช้คำ

การใช้คำเป็นการนำความคิดมาสื่อสารแก่ผู้อ่านและผู้ฟัง ถ้าผู้ส่งสารสามารถใช้คำอย่างชัดเจน กระชับ และตรงความหมาย ย่อมทำให้การแสดงความคิด และการสื่อสารมีประสิทธิภาพ ผลการวิจัยพบข้อบกพร่องจำนวน 1,537 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 63.41 ของจำนวนข้อความทั้งหมดที่ปรากฏข้อบกพร่องในการใช้ภาษาดังที่ปรากฏในตารางที่ 2 จำแนกออกเป็นลักษณะต่าง ๆ ได้แก่

1.1 การใช้คำไม่ถูกต้องตรงตามหลักการใช้ภาษาไทย พบข้อบกพร่องในการใช้ภาษา แบ่งเป็น 3 ลักษณะดังนี้

1.1.1 การใช้คำไม่ตรงตามหลักไวยากรณ์ พบ 2 ลักษณะคือ การใช้บุพบทไม่ถูกต้อง และการใช้คำสันธานไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะรูปแบบการนำคำวางไว้ต้นประโยคของข้อความ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“2. โดยรัชกาลที่ 5 โปรดให้เจ้าพระยานรธิปไตยประพันธ์พงศัตถ์การแสดงให้เห็นแก่บ้านแกกเมือง” (อ. ส., THA 3205: ภาคช่อม 1/ 2555) (NMB 502)

ตัวอย่างข้างต้นพบข้อบกพร่องในการใช้คำบุพบท “โดย” คือ การวางคำในส่วนต้นประโยคซึ่งไม่มีคำบอกอาการหรือลักษณะวางข้างหน้าคำ ควรแก้ไขด้วยการตัดคำบุพบท “โดย” เป็นความว่า “2. ๐ รัชกาลที่ 5 โปรดให้เจ้าพระยานรธิปไตยประพันธ์พงศัตถ์การแสดงให้เห็นแก่บ้านแกกเมือง”

“4. และอาจมีการใช้คำกำกวมในบางประโยคทำให้ผู้ที่อ่านหรือฟังอาจเข้าใจยาก” (ณ.ส., THA 4102: ภาคเรียน 2/ 2557) (SBB 201)

ตัวอย่างข้างต้นพบข้อบกพร่องในการใช้คำสันธานว่า “และ” ซึ่งทำหน้าที่เชื่อมประโยคที่มีเนื้อความไปในทางเดียวกัน คือ การนำคำวางในส่วนต้นประโยคของข้อความ ควรแก้ไขด้วยการตัดคำสันธานว่า “และ” เป็นความว่า “4. ๐ อาจมีการใช้คำกำกวมในบางประโยค...”

เห็นได้ว่า ในการเขียนตอบอัตรณ์ หลักไวยากรณ์เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องคำนึงในการใช้ภาษาเขียนซึ่งจะต้องใช้คำอย่างพิถีพิถันตามหลักภาษา

1.1.2 การใช้คำไม่ตรงความหมาย กล่าวคือ การนำคำหนึ่งคำใดมาใช้ในประโยคไม่ตรงตามบริบทของข้อความ จึงส่งผลให้ความหมายไม่ตรงกับวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร ดังตัวอย่างความว่า

“ดิฉันมองว่าการใช้ภาษาไทยของคนไทยเองยังอ่อนแอมาก ทั้งการอ่านที่ไม่ถูกอัคระวิธี การสะกดตัวอักษรไม่ถูกต้องในการเขียน” (พ.ศ., THA 4102: ภาคช่อม 1/ 2556) (VPB 502)

ตัวอย่างข้างต้นพบการใช้คำว่า “อ่อนแอ” ถูกนำมาใช้ร่วมกับบริบทเกี่ยวกับการใช้ภาษา ซึ่งถือว่าใช้คำไม่ถูกต้อง เนื่องจากคำว่า อ่อนแอ หมายถึง มีกำลังน้อย ไม่แข็งแรง ไม่เข้มแข็ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, หน้า 1386) ควรใช้ในบริบทเกี่ยวกับร่างกาย ควรแก้ไขด้วยการเลือกใช้คำให้เหมาะสมคือ คำว่า บกพร่อง หมายถึง ไม่ครบบริบูรณ์เท่าที่ควรสมควรเป็น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, หน้า 647) โดยแก้ไขเป็นความว่า “ดิฉันมองว่าการใช้ภาษาไทยของคนไทยเองยังบกพร่องมาก...”

เห็นได้ว่า การใช้คำไม่ตรงความหมาย เกิดจากคำบางคำมีความหมายคล้ายคลึง หรือใกล้เคียงกันแต่ใช้ในบริบทที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงต้องเลือกใช้คำให้ตรงความหมายกับคำที่เลือกใช้

1.1.3 การเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง เป็นการเขียนรูปคำไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนคำที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ผลการวิจัยพบ 2 ลักษณะได้แก่

1) การเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องในคำพื้นฐาน โดยคำพื้นฐาน คือ คำมูลหรือคำไทยซึ่งใช้พูดหรือเขียนจนเป็นปกติในชีวิตประจำวันของคนไทย เช่น คำว่า พ่อ ถือเป็นคำพื้นฐาน เนื่องจากเป็นคำไทยที่ใช้เรียกผู้ให้กำเนิดเพศชาย ผลการวิจัยพบข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำทั้งในรูปพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ดังตัวอย่างลักษณะต่าง ๆ ต่อไปนี้

1.1) การเขียนรูปพยัญชนะไม่ถูกต้อง เป็นการเขียนสะกดคำโดยมีรูปพยัญชนะตัวหนึ่งตัวใดผิด ดังตัวอย่างความต่อไปนี้

“สร้างแหล่งข้อมูลหรือศูนย์ให้ความรู้เกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมแก่ประชาชนที่สนใจเข้าศึกษา คั้นข่าวหรือเรียนรู้ศิลปวัฒนธรรมนั้น ๆ” (ภ.ค., THA 3205: ภาคซ่อม 2/ 2555) (VKB 501)

ตัวอย่างข้างต้นพบการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องในคำว่า “คั้นข่าว” คือ การใช้รูปพยัญชนะ ขว- ในพยางค์ว่า “ขว้า” ซึ่งควรแก้ไขด้วยการใช้รูปพยัญชนะ คว- เป็นคำว่า “คนกว้า”

“เราควรจะมาบอกกล่าวถึงผู้ที่ใช้คำที่สะกดผิด เพื่อให้เค้าได้ดำเนินแก้ไขให้ถูกต้องจะได้เป็นแบบอย่างให้กับผู้อื่นในการนำไปลอกเรียนแบบ” (จ.ศ., THA 4102: ภาคเรียน 2/ 2556) (SBB 501)

ตัวอย่างข้างต้นพบการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องในคำว่า “ลอกเรียนแบบ” คือการใช้รูปพยัญชนะ ร- ในพยางค์ว่า “เรียน” ซึ่งควรแก้ไขด้วยการใช้รูปพยัญชนะ ล- เป็นคำว่า “ลอกเียนแบบ”

1.2) การเขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง เป็นการเขียนสะกดคำโดยมีรูปวรรณยุกต์ผิด ดังตัวอย่างความว่า

“การแสดงละครในเป็นการแสดงที่มีการดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างเซื่องช้า” (พ.จ., THA 3205: ภาคฤดูร้อน/ 2555) (NMB 501)

ตัวอย่างข้างต้นพบการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องในคำว่า “เซื่องช้า” อันเป็นผลมาจากการเขียนตามเสียงของคำ ควรแก้ไขเป็นคำว่า “เซื่องช้า”

2) การเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องในคำยืม โดยคำยืม ในที่นี้คือ คำซึ่งรับอิทธิพลจากภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาบาลีสันสกฤต ภาษาอังกฤษ ฯลฯ ผลการวิจัยพบลักษณะการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องโดยเฉพาะการใช้รูปพยัญชนะ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ต่อมาเมื่อมาการจัดระบบสาขาวิชาจึงเรียกว่า "ส้วม" เนื่องจากแต่ก่อนคำพูดของคนไทยจะเป็นคำที่ตรงไปตรงมา...” (ด.พ., THA 4101: 2/ 2557) (NMB 401)

ตัวอย่างข้างต้นพบการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องในคำว่า “สุขาพิบาล” คือ การใช้รูปพยัญชนะ พ- ในพยางค์ว่า “พิ” ควรแก้ไขด้วยการใช้รูปพยัญชนะ ภ- เป็นคำว่า “สุขาภิบาล”

“รู้จักการวิเคราะห์ระดับของภาษา ว่าคำพูดไหนควรใช้กับเพื่อน” (ส.จ., THA 4102: ภาคซ่อม 1/ 2555) (NMB 502)

ตัวอย่างข้างต้นพบการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องในคำว่า “วิเคราะห์” ควรแก้ไขด้วยการเติมรูปพยัญชนะการันต์ คือ ห์ เป็นคำว่า “วิเคราะหฺ์”

เห็นได้ว่า การเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องข้างต้น มีสาเหตุมาจากนักศึกษามีประสบการณ์ผิดในการจดจำคำศัพท์ ความเคยชินจากการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน การเขียนตามเสียงของคำโดยไม่คำนึงถึงรูปศัพท์ หรืออาจใช้แนวเทียบผิด ดังนั้นการเขียนสะกดคำภาษาไทยให้ถูกต้องจึงเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการสังเกต การจดจำ มิฉะนั้นแล้วผู้ส่งสารอาจเขียนสะกดคำผิดได้

1.2 การใช้ภาษาไม่เหมาะสม พบข้อบกพร่องในการใช้ภาษา แบ่งเป็น 2 ลักษณะได้แก่

1.2.1 การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน พบข้อบกพร่องในการใช้ภาษาโดยเฉพาะการใช้คำลงท้ายเพื่อบอกเพศในภาษาเขียน ดังตัวอย่างความว่า

“2.2 ตอบ จริงค่ะ เพราะการสื่อสารของคนไทยนั้น มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องคำนึงถึงกาลเทศะ (ย.ส., THA 4102: ภาคเรียน 1/ 2556) (VPB 302)

ตัวอย่างข้างต้นปรากฏการใช้คำว่า ค่ะ ถือว่าเป็นการใช้คำไม่เหมาะสมในภาษาเขียน เนื่องจากคำว่า ค่ะ เป็นคำที่ใช้ตอบรับในภาษาพูดเพื่อบอกเพศหญิง

1.2.2 การใช้คำภาษาอังกฤษในภาษาเขียน พบในกรณีใช้คำภาษาอังกฤษที่มีคำไทยหรือคำบัญญัติศัพท์ที่อยู่แล้ว ควรใช้ภาษาไทยในภาษาเขียน แต่หากจำเป็นต้องใช้ภาษาต่างประเทศนั้น ๆ ควรเขียนเป็นคำทับศัพท์ ข้อบกพร่องในการเขียนตอบอัตนัยที่พบจำแนกเป็น 2 ลักษณะได้แก่

1) การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาเขียน เป็นการใช้อักษรภาษาอังกฤษที่มีลักษณะเป็นคำทับศัพท์ปนในภาษาเขียน ดังตัวอย่างความว่า

“จัดนิทรรศการ จัดบอร์ด จัดตั้งพิพิธภัณฑ์เพื่อความรู้อ ความเข้าใจเกี่ยวกับ ศิลปวัฒนธรรมของชาติ” (ช.น., THA 3205: ภาคซ่อม 1/ 2555) (NMB 502)

ตัวอย่างข้างต้นพบการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทยเขียนคือ คำว่า “บอร์ด” ควรแก้ไขด้วยการใช้คำศัพท์บัญญัติว่า “ป้ายนิเทศ” แทน เป็นความว่า “จัดนิทรรศการ จัดป้ายนิเทศจัดตั้งพิพิธภัณฑ์...”

2) การใช้คำภาษาอังกฤษในภาษาไทยเขียน เป็นการใช้คำภาษาอังกฤษปนภาษาไทยในลักษณะการสลับภาษาในภาษาไทยเขียน ซึ่งวิธีการนี้มักพบในภาษาพูด ดังตัวอย่างความว่า

“ยุคโลกาภิวัตน์ หรือเทคโนโลยีไร้พรมแดน internet ทำไมจึงเกี่ยวข้องเพราะจากประสบการณ์ของบุคคลคำที่มักเขียนและสะกดผิด โดยการ Copy กันตามกันมาเรื่อย ๆ...” (ค.ส., THA 4102: ภาคซ่อม 1/ 2556) (VPB 502)

ตัวอย่างข้างต้นพบการใช้คำภาษาอังกฤษปนในภาษาไทยเขียนคือ คำว่า “internet” และ “Copy” ควรแก้ไขด้วยการเขียนคำทับศัพท์ Internet ใช้ว่า “อินเทอร์เน็ต” ส่วนคำว่า Copy มีคำไทยใช้อยู่แล้ว จึงควรใช้ว่า “คัดลอก” ดังความว่า “...ยุคโลกาภิวัตน์ หรือเทคโนโลยีไร้พรมแดน อินเทอร์เน็ต ทำไมจึงเกี่ยวข้องเพราะจากประสบการณ์ของบุคคลคำที่มักเขียนและสะกดผิด โดยการคัดลอกกันตามกันมาเรื่อย ๆ...”

การใช้ภาษาไม่เหมาะสมทั้งการใช้ภาษาพูดในภาษาไทยเขียน และการใช้คำภาษาอังกฤษในภาษาไทยเขียนข้างต้น ส่งผลให้ภาษาในการเขียนตอบอรรถนัยไม่เป็นทางการ ซึ่งควรแก้ไขโดยการเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับรูปแบบและระดับภาษา

1.3 การใช้ภาษาไม่กระชับ พบข้อบกพร่องเฉพาะลักษณะการใช้คำไม่ชัดเจน โดยการใช้คำไม่ชัดเจน เป็นการใช้คำที่มีความหมายกว้างเกินไปหรือการไม่ระบุชี้ชัดทางความหมายของคำ จึงส่งผลให้เกิดความเข้าใจทางความหมายไม่ชัดเจน ดังตัวอย่างความว่า

“ฉะนั้นวิชาภาษาไทยเพื่อศิลปะการสื่อสารเป็นวิชาที่ดีและมีประโยชน์ ทำให้เราทราบถึงหลักในการสื่อสาร การใช้ประโยค การสะกดคำให้ถูกต้องตามหลัก” (ร.ส., THA 4102: ภาคเรียน 2/ 2555) (VKB 402)

ตัวอย่างข้างต้นพบการใช้คำไม่ชัดเจนในคำว่า “ตามหลัก” เนื่องจากต้องอาศัยการตีความว่า มีความหมายถึงหลักใด ควรแก้ไขด้วยการตัดวลีว่า “ตามหลัก” เนื่องจากมีการเกริ่นความในส่วนต้นแล้ว ในวลีว่า “หลักในการสื่อสาร” เป็นความว่า “...ทำให้เราทราบถึงหลักในการสื่อสาร การใช้ประโยค การสะกดคำให้ถูกต้อง ๐”

ดังนั้นการใช้ภาษาไม่กระจ่างจึงควรเลือกใช้คำที่มีความหมายชัดเจน และเจาะจงเพื่อมิให้เกิดการเข้าใจความหมายหรือตีความผิดจากเจตนาของผู้ส่งสารได้

1.4 การใช้ภาษาไม่สละสลวย พบข้อบกพร่องเฉพาะลักษณะการใช้คำฟุ่มเฟือย ซึ่งเป็นการใช้คำที่ไม่จำเป็นในประโยค หรือการใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันนำมาวางในลักษณะซ้ำซ้อน ส่งผลให้ไม่มีความสละสลวยทางภาษา ดังตัวอย่างความว่า

“ถ้ายังเป็นวัยเด็กอาจจะยังไม่มีประสบการณ์ในการวิเคราะห์ ยังไม่บรรลุนิติภาวะ อาจจะไม่ได้อคิดพิจารณา ถึงเหตุและผลที่จะตามมา” (ศ.ศ., THA 4102: ภาคเรียน 1/2557) (SBB 401)

ตัวอย่างข้างต้นพบการใช้คำฟุ่มเฟือยในคำว่า “คิดพิจารณา” ซึ่งมีความหมายเดียวกัน คือ การคิด จึงควรตัดคำหนึ่งคำได้ออกเพื่อให้เหมาะสมกับบริบทของเนื้อความ เป็นความว่า “... ยังไม่บรรลุนิติภาวะอาจจะไม่ได้ ๐ พิจารณา ถึงเหตุและผลที่จะตามมา”

เห็นได้ว่า การใช้คำฟุ่มเฟือยข้างต้น เป็นการใช้คำที่ซ้ำซ้อน ซึ่งสามารถแก้ไขข้อบกพร่องได้โดยการตัดคำทิ้งเพื่อให้การใช้ภาษารับรื่นยิ่งขึ้น

2. ด้านการใช้ประโยค

การใช้ประโยคที่ปรากฏในภาษาเขียนตอบอัตนัย ผลการวิจัยพบข้อบกพร่องจำนวน 143 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 5.90 ของจำนวนข้อความทั้งหมดที่ปรากฏข้อบกพร่องในการใช้ภาษาดังที่แสดงในตารางที่ 2 จำแนกออกเป็นลักษณะต่าง ๆ ได้แก่

2.1 การใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ กล่าวคือ ประโยคที่ขาดโครงสร้างส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคหรือขาดคำบางคำไปทำให้ความหมายของประโยคไม่ครบถ้วน อาทิ ประธานกริยา และกรรม ผลการวิจัยพบเฉพาะลักษณะประโยคที่ขาดประธานของประโยค ดังตัวอย่างความว่า

“ถือว่าไม่มีประสิทธิภาพ เพราะไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจในความหมายของคำพูดในประโยคข้างต้น” (จ.ป., THA 4102: ภาคเรียน 2/2555) (VKB 402)

ตัวอย่างข้างต้นพบการขาดประธานของประโยค ควรแก้ไขด้วยการเติมวลีว่า “การสื่อสารนี้” ในภาคประธาน เป็นความว่า “(การสื่อสารนี้) ถือว่าไม่มีประสิทธิภาพ...”

เห็นได้ว่า การเติมคำที่ทำหน้าที่ตามโครงสร้างของประโยคจะทำให้ประโยคสมบูรณ์ และสื่อความหมายได้ชัดเจน

2.2 การใช้ประโยคที่เป็นสำนวนต่างประเทศ เป็นลักษณะประโยคที่นำสำนวนหรือรูปแบบของภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้ในภาษาไทย ผลการวิจัยพบการนำรูปแบบมาจากภาษาอังกฤษ คือ การใช้คำว่า “มัน” เป็นประธานของประโยค ดังตัวอย่างความว่า

“การเขียนแบบนี้ พิมพ์แบบนี้ก็อยากที่จะเปลี่ยนแปลง มันเป็นเรื่องของแต่ละคนที่จะเปลี่ยนแปลงได้หรือป่าว” (ช.ท., THA 4102: ภาคเรียน 2/ 2556) (SBB 501)

ตัวอย่างข้างต้นพบการใช้ประโยคที่เป็นสำนวนต่างประเทศมาจากรูปแบบโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษคือ It is ... ควรแก้ไขด้วยการตัดคำว่า “มัน” เนื่องจากมีการเกริ่นความในส่วนต้นของข้อความ เป็นความว่า “... ๐ เป็นเรื่องของแต่ละคนที่จะเปลี่ยนแปลงได้หรือป่าว”

เห็นได้ว่า การใช้ประโยคที่เป็นสำนวนต่างประเทศ เป็นการเลียนแบบวิธีการเรียบเรียงประโยคตามสำนวนภาษาต่างประเทศ ซึ่งสามารถเรียบเรียงใหม่ให้เป็นลักษณะของภาษาไทยได้

2.3 การใช้ประโยคคววน กล่าวคือ ประโยคที่มีรูปแบบการเขียนในลักษณะคววนด้วยการกล่าวซ้ำ ดังตัวอย่างความว่า

“ประโยคอาจจะไม่ต้องยาว แต่มีความหมายเหมือนกันและกระชับรัดกุม ไม่ยาวจนเกินไป”

(1)

(2)

(ป.ช., THA 4102: ภาคเรียน 2/ 2557) (SBB 201)

ตัวอย่างข้างต้นปรากฏลักษณะการใช้คำคววนในความ (1) กับ (2) เนื่องจากมีการกล่าวซ้ำความว่า “ประโยคต้องไม่ยาว” ควรแก้ไขด้วยการตัดความในส่วนที่ (2) ออก ดังความว่า “ประโยคอาจจะไม่ต้องยาว แต่มีความหมายเหมือนกันและกระชับรัดกุม ๐”

เห็นได้ว่า การใช้ประโยคคววนเป็นการกล่าวข้อความหรือถ้อยคำซ้ำ ซึ่งสามารถแก้ไขได้ด้วยการตัดข้อความที่ซ้ำออก

2.4 การผูกประโยคที่ใช้คำซ้ำอยู่ใกล้กัน เป็นประโยคหรือข้อความที่มีการใช้คำ, วลีหรือความซ้ำในที่ใกล้กัน ดังตัวอย่างความว่า

“ในสมัยก่อนใช้แกงไต ซึ่งมีความหมายคือ พิมพ์นิ้วมือหรือแปะโป้ง ซึ่งเป็นการทำสัญญา

(1)

(2)

ในสมัยนั้น...” (ป.ช., THA 4101: ภาคซ่อม 2/ 2557) (NMB 502)

ตัวอย่างข้างต้นปรากฏการใช้คำว่า “ซึ่ง” ซ้ำความในที่ใกล้กัน ควรแก้ไขด้วยการตัดคำว่า “ซึ่ง” ใน (1) ออก เป็นความว่า “ในสมัยก่อนใช้แกงไต ๐ มีความหมายคือ พิมพ์นิ้วมือหรือแปะโป้ง ซึ่งเป็นการทำสัญญาในสมัยนั้น...” หรืออาจแก้ไขโดยเปลี่ยนคำว่า “ซึ่ง” เป็น “อัน” เพราะทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมของประโยคเช่นเดียวกัน

การใช้คำซ้ำอยู่ใกล้ชิดกันข้างต้น ทำให้การเขียนตอบอัตโนมัติไม่ชวนอ่าน ซึ่งสามารถแก้ไขได้โดยการตัดคำหรือเปลี่ยนคำซ้ำเป็นคำใหม่ แต่ความหมายยังคงเดิม

3. ด้านการใช้รูปแบบการเขียน

การใช้รูปแบบการเขียนที่ปรากฏในภาษาเขียนตอบอัตโนมัติ ผลการวิจัยพบข้อบกพร่องจำนวน 744 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 30.69 ของจำนวนข้อความทั้งหมดที่ปรากฏข้อบกพร่องในการใช้ภาษาดังที่ปรากฏในตารางที่ 2 จำแนกออกเป็นลักษณะต่าง ๆ ได้แก่

3.1 การเว้นวรรคตอนผิด คือ ข้อความหรือประโยคหนึ่งประโยคใดที่มีการเว้นระยะห่างระหว่างคำ ประโยค หรือข้อความไม่ถูกต้อง ผลการวิจัยพบข้อบกพร่องในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

3.1.1 การเว้นวรรคตอนออกเป็นคำ คือ โครงสร้างของข้อความที่มีการเว้นระยะห่างระหว่างคำภายในวรรคแบ่งออกเป็นคำ รูปแบบนี้พบว่าขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้เขียน ดังตัวอย่างความว่า

“ข้อมูล คือ คำพูดที่อาจจะมีเสียง หรือ มี แต่ภาพก็ได้” (ส.จ., THA 4102: ภาคซ่อม 1/ 2555) (NMB 502)

ตัวอย่างข้างต้นปรากฏการเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง เนื่องจากบางส่วนของข้อความมีรูปแบบการแบ่งวรรคตอนออกเป็นคำในระหว่างคำว่า “เสียง”, “หรือ” และ “มี” ควรแก้ไขด้วยการเขียนคำให้ติดกัน เป็นความว่า “ข้อมูล คือ คำพูดที่อาจจะมีเสียงหรือมีแต่ภาพก็ได้”

3.1.2 การไม่เว้นวรรคตอน กล่าวคือ ข้อความหรือประโยคที่มีลักษณะการเขียนในรูปแบบประโยคยาวติดต่อกันต่อเนื่องโดยไม่เว้นวรรคตอน ซึ่งข้อบกพร่องลักษณะนี้ควรแก้ไขด้วยการเว้นวรรคตอนหน้าคำสันธาน ดังที่ราชบัณฑิตยสถาน (2551, หน้า 57) อธิบายถึงเกณฑ์ในการเว้นวรรคตอนว่า “กรณีที่เป็นประโยครวมให้เว้นวรรคเล็กน้อยระหว่างประโยคย่อยที่มีใจความสมบูรณ์และเชื่อมประโยคอื่น ๆ ที่ขึ้นต้นด้วยสันธาน” ดังตัวอย่างความว่า

“ผู้พูดควรออกเสียงให้ชัดเจนในการแก้ไบนั้นควรออกเสียงให้ชัดเจนและถ้าออกเสียงไม่ชัดควรพูดคำนั้นให้ช้าลง” (พ.ล., THA 4101: ภาคซ่อม 1/ 2556) (NMB 502)

ตัวอย่างข้างต้นพบการเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง เนื่องจากมีการเขียนประโยคยาวติดต่อกันต่อเนื่อง ควรแก้ไขด้วยการเว้นวรรคตอนหน้าคำสันธานว่า “และ” เป็นความว่า “ผู้พูดควรออกเสียงให้ชัดเจนในการแก้ไขนั้นควรออกเสียงให้ชัดเจน และถ้าออกเสียงไม่ชัดเจนพูดคำนั้นให้ช้าลง”

3.2 การใช้เครื่องหมายผิด พบข้อบกพร่องในการใช้รูปแบบการเขียนปรากฏในลักษณะต่าง ๆ ได้แก่

3.2.1 การใช้เครื่องหมายไม้ยมก (๓) ไม่ถูกต้อง ผลการวิจัยพบเฉพาะลักษณะการใช้เครื่องหมายผิดในส่วนเส้นยาวของเครื่องหมายไม้ยมกคือ ๓ ดังตัวอย่างความว่า

“ได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ หลายแง่มุมจากที่เรียน เรื่องราวที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ความรู้ด้านตำนาน ประวัติศาสตร์ความเป็นมา” (ร.ก., THA 3205: ภาคเรียน 2/ 2555) (SBB 401)

ตัวอย่างข้างต้นพบการใช้เครื่องหมายไม้ยมก (๓) ไม่ถูกต้อง เนื่องจากมีการใช้ขีดคั่นในเครื่องหมายไม้ยมก ควรแก้ไขเป็นความว่า “ได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ หลายแง่มุมจากที่เรียน ...”

3.2.2 การใช้เครื่องหมายดอกจัน (*) ในภาษาเขียน ผลการวิจัยพบการใช้เครื่องหมายดอกจันในภาษาเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายดอกจัน (*) เพื่อแสดงประเด็นของเนื้อหา ดังตัวอย่างความว่า

“4. ประโยคไม่สมบูรณ์ เช่น *ได้รู้ถึงวรรณกรรมการแสดงในแขนงต่าง ๆ *เหมาะแก่การศึกษาเป็นอย่างมาก” (ท.ค., THA 4102: ภาคเรียน 2/ 2557) (VKB 402)

ตัวอย่างข้างต้นพบการใช้เครื่องหมายดอกจัน (*) ในภาษาเขียน ควรแก้ไขด้วยการตัดเครื่องหมายดอกจันออก เป็นความว่า “4. ประโยคไม่สมบูรณ์ เช่น ๐ ได้รู้ถึงวรรณกรรมการแสดงในแขนงต่าง ๆ ๐ เหมาะแก่การศึกษาเป็นอย่างมาก”

3.2.3 การใช้เครื่องหมายติงศกัณฑ์ (-) ในภาษาเขียน โดยราชบัณฑิตยสถาน (2551, หน้า 18) อธิบายหลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายว่า การใช้เครื่องหมายจะเขียนไว้ในช่วงท้ายสุดบรรทัดเพื่อต่อพยางค์หรือคำสมาส ซึ่งจำเป็นต้องเขียนแยกบรรทัดกัน เนื่องจากเนื้อที่จำกัด ผลการวิจัยพบข้อบกพร่องการใช้เครื่องหมายติงศกัณฑ์ (-) เช่น การเขียนเครื่องหมายติงศกัณฑ์ในช่วงท้ายสุดบรรทัดเพื่อต่อคำ ดังตัวอย่างความว่า

“การตัดบทนี้จะตัดเอาเฉพาะตอนที่สำคัญ ๆ หรือตอนที่เห็นว่านำมาแสดงเล่น-แล้วสนุก จะไม่นำมาแสดงทั้งเรื่องเพราะจะใช้เวลามาก” (ศ.ป., THA 3205: ภาคเรียน 1/ 2557) (SBB 501)

ตัวอย่างข้างต้นพบการใช้เครื่องหมายติงศกั (-) ในภาษาเขียน เพื่อแสดงข้อมูลการต่อคำที่เขียนไม่จบคำภายในบรรทัดในความว่า “นำมาแสดงเล่น-” ซึ่งถือว่าเป็นข้อบกพร่องของการใช้ภาษา เนื่องจากนำเครื่องหมายมาใช้ต่อคำคือ “เล่น” เป็นการใช้เครื่องหมายไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ต่อเฉพาะพยางค์หรือคำสมาส ควรแก้ไขด้วยการตัดเครื่องหมายติงศกัออก เป็นความว่า “การตัดบทนี้จะตัดเอาเฉพาะตอนที่สำคัญ ๆ หรือตอนที่เห็นว่ามันนำมาแสดงเล่น ๐ แล้วสนุก...”

3.2.4 การใช้เครื่องหมายลูกศรในภาษาเขียน ซึ่งงานวิจัยนี้ถือว่าเป็นข้อบกพร่องของการใช้ภาษา เนื่องจากภาษาเขียนไม่มีระบบการใช้เครื่องหมายลูกศรในภาษาไทย ผลการวิจัยพบข้อบกพร่องในการใช้เครื่องหมายลูกศร เช่น การใช้เครื่องหมายลูกศรเพื่อบอกประเด็น ดังตัวอย่างความว่า

“ → ละครชาตรี มีที่มาทางภาคใต้ โดยเกิดขึ้นที่มณฑลนครศรีธรรมราช” (พ.ก., THA 3205: ภาคซ่อม 1/ 2555) (NMB 502)

ตัวอย่างข้างต้นพบการใช้เครื่องหมายลูกศรเพื่อบอกประเด็น ควรแก้ไขด้วยการตัดลูกศรออก และใช้วิธีการย่อหน้าเพื่อเริ่มต้นเปิดประเด็นและพรรณนาความ เป็นความว่า “๐ ละครชาตรี มีที่มาทางภาคใต้ โดยเกิดขึ้นที่มณฑลนครศรีธรรมราช”

เห็นได้ว่า หากผู้เขียนเว้นวรรคตอนใช้เครื่องหมายไม่ถูกต้อง ไม่เพียงทำให้รูปแบบการใช้ภาษาบกพร่อง แต่ยังทำให้ข้อเขียนนั้นไม่สามารถอ่านได้ตรงตามความต้องการของผู้เขียน ดังนั้นจึงควรเว้นวรรคตอนและใช้เครื่องหมายให้ถูกต้องตามหลักภาษาไทยเพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ

6. สรุปและอภิปรายผล

ข้อบกพร่องในภาษาเขียนตอบอัตนัยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปรากฏลักษณะต่าง ๆ จำแนกออกเป็น 3 ด้านได้แก่ (1) ด้านการใช้คำ (2) ด้านการใช้ประโยค และ (3) ด้านการใช้รูปแบบการเขียน ผลการวิจัยพบว่า ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาจำนวน 2,424 ข้อความ แบ่งเป็น 3 ประเภทโดยพบข้อบกพร่องด้านการใช้คำมากที่สุด จำนวน 1,537 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 63.41 ข้อบกพร่องด้านการใช้รูปแบบการเขียนเป็นอันดับรองลงมา จำนวน 744 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 30.69 และพบข้อบกพร่องด้านการใช้ประโยคน้อยที่สุด จำนวน 143 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 5.90 โดยพบข้อสังเกตว่า การใช้คำเป็นข้อบกพร่องในงานเขียนตอบอัตนัยมากที่สุดโดยเฉพาะการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนอาจเป็น

ผลมาจากความเคยชินต่อการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน หรือความไม่รู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการใช้ภาษา

ข้อบกพร่องด้านการใช้รูปแบบการเขียน พบมากเป็นอันดับสอง โดยเฉพาะการใช้เครื่องหมายผิด ส่วนด้านการใช้ประโยคพบข้อบกพร่องน้อยที่สุด อาจเป็นเพราะโครงสร้างประโยคในภาษาไทยมีรูปแบบที่ชัดเจน คือ ประธาน-กริยา-กรรม ซึ่งผู้เขียนในฐานะเป็นเจ้าของภาษาย่อมเข้าใจหลักเกณฑ์เป็นอย่างดี จึงไม่ปรากฏข้อบกพร่องในลักษณะนี้มากนัก โดยพบข้อบกพร่องในลักษณะการใช้ประโยคควมมากที่สุด ซึ่งเป็นผลมาจากความสับสนในจัดลำดับความคิดของผู้เขียน

ทั้งนี้ลักษณะข้อบกพร่องในการใช้คำและประโยคในงานเขียนตอบอัตนัย สอดคล้องกับลักษณะข้อบกพร่องในภาษาไทยที่พบในงานวิจัยของ ไชลิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2519), สุวรรณ เกரியไกรเพ็ชรและคณะ (2523), ภณิดา จิตนุกูล (2551) และดวงใจ ไทยอุบุญ (2556) เช่น การใช้คำไม่ตรงความหมาย การเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง การใช้คำภาษาต่างประเทศในภาษาเขียน โดยพบความแตกต่างโดยเฉพาะด้านรูปแบบการเขียนในแง่การเว้นวรรคตอนผิดซึ่งพบการเว้นวรรคตอนออกเป็นคำ รวมทั้งการใช้เครื่องหมายดอกจันและลูกศรในการเขียน ข้อบกพร่องลักษณะนี้อาจเป็นผลมาจากความไม่รู้ในหลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายในการเขียน โดยพบข้อสังเกตว่า งานวิจัยที่มีการศึกษาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2519 จนถึงปี ที่ผู้วิจัยศึกษา (ปี 2558) ยังคงปรากฏลักษณะข้อบกพร่องของการใช้ภาษาเช่นเดิม อาจเป็นผลมาจากปัจจัยสำคัญคือ ความไม่ระมัดระวังในการใช้ภาษา เนื่องจากการเขียนตอบอัตนัยมีระยะเวลาเป็นตัวแปรควบคุมความคิด จนส่งผลต่อการใช้ภาษาของนักศึกษา ทำให้เลือกใช้ภาษาที่เคยชิน หรือนิยมใช้ในชีวิตประจำวัน หากผู้เขียนไม่มีความรอบคอบหรือไม่ตรวจทานข้อมูลซ้ำ ย่อมเป็นผลให้เกิดความบกพร่องของการใช้ภาษาเขียนขึ้น

นอกจากนี้พบแนวโน้มการรับอิทธิพลของภาษาเข้ตในการเขียนตอบอัตนัย โดยมากพบข้อบกพร่องในลักษณะการเขียนสะกดคำทั้งในแง่การเขียนรูปพยัญชนะในกลุ่มที่มีเสียงเหมือนหรือใกล้เคียงกัน เช่น คำว่า ลอกเรียนแบบ ควรใช้ว่า ลอกเลียนแบบ หรือการเขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องด้วยการเขียนตรงตามการออกเสียง เช่น คำว่า เชื่องช้า ควรใช้ว่า เชื่องช้า ซึ่งข้อบกพร่องลักษณะนี้อาจเป็นผลมาจากความเคยชินจากการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน

7. ข้อเสนอแนะ

ควรศึกษาอิทธิพลของภาษาเขีตหรือภาษาในสังคมออนไลน์ที่ปรากฏในงานเขียนประเภทอื่นซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้ระดับภาษาทางการหรือกึ่งทางการ เช่น ตำรา หนังสือเรียน บทความวิชาการ บทความวิชาการ บันทึกข้อความ ป้ายประกาศที่ออกโดยหน่วยงานราชการ

เอกสารอ้างอิง

- ไชศิริ ปราโมช ณ อยุธยา. (2519). การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2515 และ 2516. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2556). ทักษะการเขียนภาษาไทย. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ ฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุปผา บุญทิพย์. (2547). การเขียน. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ ฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ภณิดา จิตนุกูล. (2551). รายงานวิจัยเรื่องลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ปีการศึกษา 2550. สงขลา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ ฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- _____. (2551). หลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายอื่น ๆ หลักเกณฑ์การเว้นวรรค หลักเกณฑ์การเขียนคำย่อ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ ฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- สิริวรรณ นันทจันทุล. (2549). ภาษาไทยในสื่อมวลชน. กรุงเทพฯ ฯ: ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุวรรณา เกรียงไกรเพ็ชร และคณะ. (2523). สมรรถภาพในการใช้ภาษาไทยชั้นต่าง ๆ ของคนไทยโครงการปี 1: ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย: รายงานวิจัย. กรุงเทพฯ ฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสาวณีย์ ลิกขาบัณฑิต. (2534). การเขียนสำหรับสื่อการสื่อสาร. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ ฯ: ดวงกมล.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2550). *ภาษาศาสตร์สังคม*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ ฯ: โรงพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2541). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ ฯ: ไทยวัฒนาพานิช.